VRIJDAG

30 AUGUSTUS.

N°. 70.

1833.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

POSTKANTOOR.

De ondergeteekende door de Gouvernements Secretaris belast met de werkzaamheden van het Postkantoor, en uit dien hoofden zich moetende aantrekken de advertentie van S. B. KLEINE, geplaatst in het Dagblad van Donderdag den 29sten Augustus d. j.

Adverteert bij deze:

Dat sedert hij met de werkzaamheden van het Postkantoor is belast geworden, bij *nimmer* eenen enkelen brief heeft afgegeven, dan alleen aan dengenen of degene aan wien dezelve was geadresseerd, of wel aan iemand die voorzien was van eene *schriftelijke* authorisatie om de brieven voor de geadresseerden te ligten; houdende de ondergeteekende zich verzekerd, dat het Publiek van de waarheid hiervan *door ondervinding* overtuigd zijn zal.

Dat S. B. KLEINE in dato 1 Januarij 1833 heeft afgegeven eene schriftelijke authorisatie op J. MARCUS LEVY om de brieven voor hem te ligten, en dat dan ook dien ten gevolge de *zeer weinige* brieven die in den loop van dit jaar voor S. B. KLEINE op het Postkantoor aanwezig geweest zijn, aan niemand anders zijn afgegeven geworden, dan aan den persoon die hij daartoe speciaal had geauthoriseerd.

Paramaribo, den 29 Augustus 1833.

De Tweede Kommies ter Gouvernements Secretarij, belast met de waarneming der Posterij,

A. P. TIRION.

NIEUWSTIJDINGEN.

Uit AMSTERDAM dd. 22 Junij meldt men:

De thans afgeloopen zitting der Staten-Generaal heeft zich, voorzeker in vele opzigten, als hoogst gewigtig doen kennen. Gerekend van de opening derzelver tot aan de sluiting, hebben er vele voor het vaderland belangrijke gebeurtenissen plaatsgehad. Wij doelen hiermede bepaaldelijk op hetgeen tot de sluiting van een eind-traktaat met Belgie betrekking heeft.

Wij herinneren ons de belangrijke mededeelingen, door den Minister van Buitenlandsche Zaken, den 18den October, den 3den November, den 6den en den 18den December 1832, den 1sten Maart en nu laatst den 1sten Junij 1833, aan de Staten-Generaal gedaan. Wij herinneren ons, hoe wij nu eens door de hoop bemoedigd, dan weder door de vrees geslingerd, of met opgeruimdheid of met angst de toekomst te gemoet zagen. Maar de hoop op eene gelukkige uitkomst behield steeds de overhand, want wij waren sterk in de overtuiging van de geregtigheid onzer zaak en in het vertrouwen op de kloekheid en de vaderlandslievende bedoelingen van den Koning en diens raadslieden.

Die overtuiging en dat vertrouwen hebben dan ook den moed bij de natie levendig gehouden en het heeft der Regering niet ontbroken aan de middelen om ruimschoots in de verdediging van ons erf, onze eer en onze onafhankelijkheid te voorzien. Wij zijn te zee en te land fel bestookt, maar wij hebben fier het hoofd geboden. Antwerpens sterkte is ons ontnomen, maar de nationale eer is gered en met bloed bezegeld. Onze handel en scheepvaart is aangerand geworden op eene wijze, waarvan geen vroeger voorbeeld in de geschiedenis bestaat, maar niemand heeft gemord en het doel dezer in alle opzigten zonderlinge en vreemde proef op het Nederlandsche karakter is niet bereikt geworden.

Veel, ja alles was met de sluijer eener ondoordringbare geheimzinnigheid bedekt. Dikwijls wisten wij niet waaraan ons te houden; maar nu en dan vertoonde zich hier en daar een lichtend punt in de duisternis en de hoop begaf ons niet. Wij bleven van de toekomst verwachten, wat het verledene ons onthouden had. »Mogt," zeiden wij in ons blad van 31 December; »mogt het einde van het jaar 1832, »het einde zijn van de onzekerheid, »waardoor wij nu zoolang zijn geslingerd geworden. Mogt het kort op »handen nieuwe jaar het begin wezen »van betere tijden! Wij wenschen, wij »hopen het. Misschien vleijen wij ons »te vergeefs; misschien verheugen wij »ons in droombeelden; — maar hoe dit »zij, mogt het nieuwe jaar onze ver»wachtingen te leur stellen, het zal »ons echter vervuld vinden met nieu»wen moed om, met berusting in Gods »wegen, getrouw aan de eer, onder »het geleide van Oranje, de regten van »het dierbare vaderland standvastig »te verdedigen."

Nog lang heeft de staat van onzekerheid voortgeduurd; maar de Natie en de Regering hebben niet opgehouden te volharden in moed en beleid. Het heeft aan onze partijders niet mogen gelukken de eensgezindheid in Nederland te verstoren, ons geduld uit te putten; neen, alle daartoe aangewende pogingen bleven vruchteloos; door onze eensgezindheid en ons geduld hebben wij het geweld ontwapend.

De Regering heeft niet opgehouden haren wensch naar eene eindelijke afdoening der geschillen met Belgie te kennen te geven. Zij heeft getracht de uitoefening van het geweld, waarmede wij bedreigd werden, te voorkomen; doch te vergeefs en te midden van het tegen ons gebezigde geweld deed zij nog verklaren, dat zij steeds bereid zoude worden gevonden de onderhandelingen weder op te vatten, zoodra zulks met gegronde hoop op eenen goeden uitslag zoude kunnen geschieden.

Aan deze verzekering getrouw, heeft zij de hand tot nieuwe onderhandelingen geboden en het schoon bij, als of de hoop, waarmede wij ons opregtelijk den afloop derzelve vleiden, op nieuw zoude worden te leur gesteld. Maar de behoefte aan eene afdoening deed zich ook elders al sterker en sterker gevoelen, en het traktaat, den 21sten Mei te Londen gesloten, maakte een einde aan het geweld, ons met zooveel onregt aangedaan. Onze koopvaarders keerden met hunne ladingen naar het Vaderland terug; de brave verdedigers van Antwerpen's sterkte werden aan land en Koning en aan hunne betrekkingen terug gegeven.

En zoo werd dan Nederlands hoop gedeeltelijk vervuld, het vertrouwen der Natie aanvankelijk geregtvaardigd. »Op die wijze," zegt de Minister van Binnenlandsche zaken, in de redevoering, waarmede zijne Excellentie de jongste zitting der Staten-Generaal, in naam des Konings gesloten heeft; »Op die wijze is het uitzigt hernieuwd »op eene eindschikking over de Bel»gische aangelegenheden, welke voor »Nederland en een deel van Europa, »eene langdurige spanning hebben ver»oorzaakt."

Het belang dezer woorden, in de tegenwoordige oogenblikken, vereischt geen betoog; maar wij verheugen ons daarin de bevestiging te vinden van het algemeene gevoelen dat de overeenkomst van 21 Mei ons eenen grooten stap nader tot het doel gebragt heeft; wij verheugen ons daarin, als in den voorbode van de vervulling onzer wenschen, die wij bij het einde van 1832 uitspraken, deze namelijk, dat het jaar 1833 voor Nederland een begin mogt wezen van betere tijden.

Maar wat het uitzigt op de vervulling dier wenschen nog meer versterkt; is de door den Minister ook wederom bij deze gelegenheid herhaalde verzekering, dat de Koning verlangt de gewenschte eindschikking spoedig tot stand gebragt te zien en dat alles wordt aangewend ten einde dit doel, met handhaving van de eer en van het belang van Oud-Nederland, te bereiken. Wij mogen derhalve gerust er op zijn, dat door de Regering niets onbeproefd zal worden gelaten, wat strekken kan om, door het sluiten van een billijk eindverdrag, de weinige nog openstaande punten van verschil te vereffenen, waartoe ook bij de andere Mogendheden eene gelijke geneigdheid mag worden ondersteld en waardoor dan een einde zal worden gemaakt aan eenen staat van zaken, die met hoeveel moed en volharding door de Natie gedragen, evenwel in vele opzigten als algemeen drukkende en voor vele bijzondere belangen als zeer nadeelig te beschouwen is.

Maar aan dien druk en dat nadeel wordt reeds door de Regering te gemoet gekomen, in zoover de overeenkomst van 21 Mei daartoe de gelegenheid aanbiedt. Een groot gedeelte der krijgsmagt keert met groot verlof tot het burgerlijke leven terug en het gunstige saisoen, hetwelk veler handen arbeid vereischt, is hierbij kennelijk in het oog gehouden. Andere bezuiniging zijn en worden insgelijks bewerkstelligd en van de nu laatst beschikbaar gestelde sommen, tot buitengewone voorziening in de behoeften van Marine en Oorlog zal, volgens de verzekering, door den Minister op 's Konings last gegeven, zoo spaarzaam gebruik gemaakt, als de omstandigheden eenigzins gedoogen.

En zouden wij dan, met dit alles voor oogen, ons niet mogen vleijen van het eindperk onzer bekommeringen te naderen en betere tijden te gemoet te gaan? De Koning en de natie beide verlangen den vrede: aan het behoud van denzelven hebben beide groote offers gebragt. Europa zal ons in dit opzigt regt laten wedervaren en zoo, gelijk wij stellig vertrouwen, nu ook dezelfde goede gezindheid bij de groote mogend-

Beden heerscht, dan weten wij niet wat verder de vervulling zoude kunnen hinderen van den wensch van Nederland, die de wensch van Europa is!

Extrakten uit de BELGISCHE Dagbladen van 16 Junij.

Indépendant. De Minister van Buitenlandsche Zaken heeft in de Kamer der Vertegenwoordigers een rapport voorgedragen nopens den staat der buitenlandsche kwestie en aan de Kamer twee nog onuitgegevene stukken medegedeeld: De Nota van 1 Junij, waarbij Frankrijk en Engeland aan Belgie de overeenkomst van 21 Mei toezenden en het antwoord onzer Regering op deze notificatie van den 10den Junij. Dit laatste stuk is inzonderheid zeer belangrijk voor zoo verre hetzelve de gevoelens van het Ministerie omtrent de overeenkomst van 21 Mei te kennen geeft; deze Nota zal, als het ware, tot tekst dienen der beraadslagingen welke nu eenen aanvang zullen nemen, en uit dien hoofde verdient zij de geheele aandacht van het publiek.

Uit deze Nota resulteert:

1°. dat het Gouvernement het traktaat van 15 November als onaangeroerd beschouwt, niettegenstaande de overeenkomst van 21 Mei;

2°. dat hetzelve de overeenkomst als eene gedeeltelijke uitvoering van het traktaat beschouwt:

3°. dat hetzelve dit zelfde traktaat houdt voor de onwrikbare grondslag der eindschikking met Holland;

4°. dat hetzelve de onbepaalde wapenstilstand, uitdrakkelijk bepaald bij het 3de artikel der overeenkomst, beschouwt als de voortduring van eenenstand van zaken, welke stilzwijgend sedert de maand November 1830 bestaat;

5°. dat hetzelve de reglementaire bepalingen gevraagd heeft, welke door de toepassing van onderscheidene gedeelten der overeenkomstig mogten noodzakelijk gemaakt worden.

Sedert ettelijke dagen maakt men groot gedruisch van een voorgewend kongres, hetwelk te Berlijn zoude vergaderen, ten einde alle de te Londen besliste Europesche kwestien in herziening te nemen; sommige dagbladen zijn zelfs zoo verre gegaan van de tot vertegenwoordiging der onderscheidene Mogendheden beroepen Gevolmagtigden de namen aan te geven. Alvorens die berigten, aan welke wij geen oogenblik geloofd hebben, te logenstraffen, hebben wij eenige inlichtingen willen inwinnen; en wij zijn thans in staat aan te kondigen, dat dit gerucht van allen grond is ontbloot.

Men zal zich herinneren, dat vóór ettelijke maanden sprake ging van een te Frankfort te vereenigen Congres; het thans verspreide gerucht heeft denzelfden oorsprongen en hetzelfde doel. Daar Londen, de zetel der hooge diplomatie, der centrale diplomatie en om zoo te spreken die van Europa blijvende, reeds daardoor alleen aan Groot-Brittanje en aan deszelfs bondgenoot Frankrijk eenig overwigt scheen te verzekeren, is het natuurlijk dat men getracht heeft aan eene verplaatsing te doen gelooven, om de vrees weder op te wekken, welke de invloede der beide Hoven die in den jongsten tijd eene zoo groote rol hebben gespeeld, had ingeboezemd.

Emancipation. De Generaal *Hurel* had den Opperbevelhebber van Maastricht berigt; dat, krachtens de overeenkomst van 21 Mei, de vreemde schepen, welke de Maas op of af zoude varen, de vrije doorvaart langs Venloo zouden hebben, zoodra men de verzekering had, dat men te Maastricht soortgelijke maatregelen wilde nemen. De Generaal *Dibbets* heeft hierop geantwoord als volgt:

MAASTRICHT, 11 Junij 1833.

Mijnheer de Generaal!

Ik heb de eer, in antwoord op uwen brief van gisteren N°. 4930, ter uwer kennis te brengen dat a de bepalingen der Londensche Conventie van 21 Mei, voor zoo verre de vrije vaart op de Maas voor den handel betreft, reeds sedert den 26sten dezer maand ten uitvoer gelegd zijn."

Ik verzoek u, Mijnheer de Generaal, wel de verzekering mijner hoogachting te willen ontvangen.

De Luitenant-Generaal, Opperbevelhebber der Vesting,
(*Get.* DIBBETS.

ADVERTENTIËN.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 24sten dezer, de Schoener-Brik *Louise Adelaide*, Kapt. C. FEILBERG, laatst van het Eiland *St. Bartholomeus*; Passagiers: den WelEd. Heer *H. Bijlaart*, Echtgenoot, Familie en Bediendens; den WelEd. Heer *J. de Graaff Godet* en Bedienden; Mejufvrouwen *Judith de Graaff* en *R.* en *M. A. de Graaff Godet*, benevens drie Kinderen.

UITGEZEILD.

Den 26sten, Z. M. Transport-Schip *DORDRECHT*, Kapt. Luit. F. JONKER, over *Curaçao* naar het *Moederland*.

Ter Drukkerij van de ERVEN C. J. FUCHS.